

Prædiken til Juleaften 2016.

Tekster. Luk. 2,1-14

Livet blev forandret af et barn.

Det er en fælles oplevelse for alle mødre og fædre.

Livet blev forandret da de mødte livet gennem den gave et barn er. Forandret af et barn. En af de største forandringer vi gennemgår i livet sker netop på den måde.

På samme måde vil vi gerne tro at hele verden bliver forandret af et barns fødsel. Verden forandret af et barns fødsel?

Barnet født i Betlehem har forandret verden, det er det vi synger om med glade julesalmer og sange.

Forandret ikke så vi måske ser den store forskel, men for den som tager imod dette glædesbud fra Betlehem er verden blevet ny. Gud har plantet sit levende ord ind i verden, som kan skabe tro og glæde i menneskesind.

Der skete en stor forandring, det hele blev vendt om, menneskets syn på Gud blev et andet. Gud kom til sit menneske, til verden i et barn født af jomfru Maria. Gud vendt mod mennesket i en så lille skikkelse, i en afmagt så stor. Så stor at vi kun kan forstå det som skete som den største kærlighedshandling. Kun sådan kunne Gud vise sin kærlighed uden forbehold, kun ved at give sin søn i barnet fra Betlehem. Vores billede af Gud vendt om, så vi trygt kan vende om, og tage imod Guds gave.

Omvendelse på grund af en baby. Det er ikke ofte at vi tænker på den måde, men sådan blev det for hyrderne på Betlehems marker. Omvendt til Gud, på grund af et barn i en krybbe.

Forandret liv på grund af et barn.

Lyset fra barnet gjorde livet anderledes.

Det er juleevangeliet.

Det lyser og giver os et sted at være med glæde og plads.

Man kan som menneske opleve at man lever i skyggen af en eller anden. En far, en mor, en ven, en kollega, en der fylder for meget, så man ligesom ikke selv kan være der.

Det er så vigtigt for os mennesker at få plads. Få lov til at vokse op, leve og få lov til at folde sig ud, som en blomst i haven. Den naturlige og nødvendige plads til at være menneske på. Ikke klemte inde, ikke trynet og holdt nede, men mærke at der er plads til mig. Få lov til at være og høre til og høre med, med det som er mig.

Når man ikke har denne plads til at være, så taler vi om at man lever i skyggen af en anden. Trængt, trynet, tilsidesat. Et menneske kan opleve at dets liv er et liv i skyggen af andre.

Og som man kan leve i skygge af andre, kan man også kaste skygge over andre. Den uret jeg begik, den skyld jeg pådrog mig fordi jeg ikke gjorde det jeg skyldte at gøre. Disse to har vi at kæmpe med. Synd den uret jeg begår. Skyld, det som jeg skylder andre, at gøre men ikke gjorde.

Skygger over livet, mørket der knuger livet sammen.

Mørket der kun kan brydes af lyset.

Som vi kan opleve mørket kan vi også opleve det modsatte, at der kom et andet menneske på min vej, som åbnede livet, gav udsigt og indsigt, som gjorde plads til at være, til at folde sig ud og leve.

At leve i lyset af et andet menneske.

Juleevangeliet er et sådant lys, et lys man kan leve af.

Et liv i lyset af barnet i krybben.

Omvendt til at blive troens menneske ved at se et barn.

En omvendelse.... - kan man kalde det det?

Et nyt syn på livet. En glæde der mærkes i hjertet. Et ansvar der aldrig slipper, og som man ikke ønsker at leve uden.

Omvendt til Gud, ved at se barnet i krybben.

Kan man blive det?

Det er jo det der sker med os som mennesker når vi bevæger os ud af skyggen og pludselig står i lyset, så ser livet anderledes ud, og menneskene omkring os med. Det er som at blive både oplyst og oprejst. Frihed til at tro og leve.

Dit og mit billede af Gud er måske så stort at vi oplever os selv, som mennesker der lever i skyggen af Gud. Og sandt, så stor er Gud, så skræmmende og så uhåndterlig. Og skjult bag så meget uforklarligt, og livet jeg ser og oplever, rummer så meget, som ikke gør det lettere at finde ud i solbeskinnet hverdag. For måske er der ingen derude?

Men så kom barnet i Betlehem.

Der er et under med Gud.

Den almægtige Gud, som jeg ikke kan rumme i min tanke, som jeg ikke kan se i mit virvar, han gav os sin søn, som et barn.

Når jeg skal tegne på mit indre billede af Gud, når jeg skal snakke med mit sind om Gud, når jeg skal finde mig selv i Guds verden, så taler juleevangeliet til os om Gud, der gav os barnet i krybben. Sådan er Gud, der er Gud, det er Gud der gør dette.

Har du været på barselsvisit nogen gang? Så har du måske prøvet dette, at de nyfødte forældre, tog deres barn og spurgte: ” Vil du ikke holde det! ” Og så lagde de deres lille barn i dine arme. Og så sad du der, og skulle vise, at det magtede du godt

nok. Og de nød at se din forlegenhed og dine kejtede bevægelser. ”Han skal nok lære det!” sagde de trøstende.

Juleevangeliet, at Gud lagde sig i dine arme.

Det er julens billede af Gud. Billedet af Gud, som forandrer os, som mennesker, som giver os tro og lyst til at folde os ud i glæde og tillid.

Himlen i min favn.

Det er hvad barnet i krybben gør ved os, når vi tør holde ham.

Troen der begynder med glæden.

Juleevangeliet lægger glæden ind i vore sind.

Som menneskelivet kommer til os først og størst med glæden over et barn, over nyt liv, med fremtid og tusind håb. Sådan kommer troen på Gud også til os, som gave, der lægges i vore arme. Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn. Og jeg kan som menneske, med al min frygt, med alle mine spekulationer, og i al min usikkerhed, begynde at forstå mit liv i lyset af barnet i krybben i Betlehem.

Når Gud kan være sådan, når Gud kan gøre sådan, når Gud kan komme til mig på den måde, så tør jeg både tage imod og også betro mit liv til Ham.

Julen, som for os, er fyldt af mange ting, og af uro over verdens skæve gang, livet som for os er så fokuseret på hvad andre mener, og hvad der forventes af mig, og af tilpasning til andre, har en stald som centrum.

Udenfor byen, udenfor der hvor mennesker samles, udenfor rampelyset, udenfor det politiske liv, uden for de store begivenheder.

Juleevangeliet kommer til os og fører os til et sted hvor der er plads til at være menneske, med tro og glæde.

Et sted hen hvor du kan stå og se Guds gave. Og der er stjernen som lyser, der er engle som synger, der er æsler som gumler, og hyrder der lugter, og der er et barn som bærer alles håb, og som Gud har lagt sit eget liv i.

Der begyndte Gud på ny sit liv med verden, med dig og med mig. Når man har været der, ser alting anderledes ud, for man går derfra med lyset fra Gud. For man har set det barn som Gud gav.

Det er en gave til et menneske, til et folk, at have dette billede af Gud som centrum for sine tanker og sine handlinger. For dette billede trækker ikke vore våben frem, men trækker tro og kærlighed frem i os. Når jeg ser dét barn.

Glædelig jul.

Og nu vil vi synge den nye julesalme.

Hvad er det som gør jul til noget særligt?